

PARAULES DE VIDA

Davant el nou curs escolar

Durant aquestes setmanes, en les quals comença l'última etapa del curs escolar, les autoritats, els centres escolars i les famílies comenceu a pensar en el pròxim curs. Tots teniu la responsabilitat d'oferir als xiquets i joves els mitjans necessaris perquè reben una educació que els ajude a créixer com a persones en totes les dimensions, i a adquirir aquells coneixements que els ajuden a descobrir la seua vocació, de la qual el treball és un element essencial. Perquè un sistema educatiu siga eficaç, es requereix una bona coordinació entre tots els que tenen alguna responsabilitat en l'educació: els pares, els educadors, que esteu cridats a viure el vostre treball en esperit de col·laboració amb les famílies i de servei a la societat, i les autoritats.

Els pares són els primers responsables de l'educació dels fills. Es tracta d'un deure moral i d'un dret que naturalment els correspon. Això no significa que puguen fer el que vulguen amb ells. Tot ésser humà, creat a imatge i semblança de Déu, té una dignitat que ha de ser respectada per tots. Els pares són els primers que estan obligats a salvaguardar-la, respectant el seu dret a la vida, a un tracte digne i a una educació que els incorpore a la vida social. Si uns pares no respecten aquests drets, és l'Estat qui té el deure de garantir-los. Les lleis deuen, a més, assegurar una preparació acadèmi-

ca que els proporcione els coneixements necessaris per a respondre als desafiaments científics i culturals del nostre temps.

Un dels drets fonamentals que els poders públics estan obligats a respectar és el dret a la llibertat religiosa i de consciència. Aquest dret no es redueix a una tolerància o llibertat de culte. A més d'això, exigeix el reconeixement positiu del dret de tota persona a prendre les pròpies decisions morals segons la veritat; del dret dels pares a educar els fills segons les pròpies conviccions religioses i tot el que comporta la vivència d'aquestes, especialment en la vida social i en el comportament moral; de les comunitats religioses a organitzar-se per a una vivència de la pròpia religió en tots els àmbits;

de tots a professar públicament la pròpia fe i a anunciar als altres el propi missatge religiós. El dret dels pares a decidir l'orientació religiosa i moral en la qual volen que siguen educats els seus fills és una conseqüència del dret a la llibertat religiosa i de consciència.

En la seua missió d'assegurar el bé comú, l'Estat pot prohibir tot allò que, fins i tot sent ordenat directament per preceptes o inspirant-se en principis religiosos, pose en perill la vida, els drets o la dignitat de les persones. Per això, en l'àmbit educatiu, les lleis han de promoure una educació en aquells valors necessaris per a una convivència basada en el respecte a totes les per-

sones, siga quina siga la seua ideologia, religió o situació personal. Si això està garantit, s'ha d'assegurar que siguen els pares els qui decideixin lliurement en quins valors han de ser educats els seus fills.

L'Església, en oferir una proposta educativa en els seus col·legis i la possibilitat que tots reben una formació d'acord amb la seua fe en la classe de religió, vol prestar un servei a les famílies i a la societat. Per això, m'atreveixo a suggerir que en aquests moments valoreu el gran bé que pot suposar per als vostres fills la presència de la fe en el seu procés de formació.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Va ser molt agitat aquell primer dia de la setmana a la casa del cenacle a Jerusalem.

De bon matí, unes dones excitades que colpejaven violentament la porta, desvetllaren els apòstols. Intentaven explicar atropelladament que havien anat al sepulcre i la tomba era buida. Encara s'explicaven, quan arriba la Maria de Magdala dient que havia vist Jesús. Que, al principi es pensava que era l'hortolà, però el Mestre li parlà i l'envià a avisar-los a ells. Pere i Joan decidiren anar al sepulcre i ho trobaren més o menys com deien les dones. La tomba buida i el cos del Mestre no hi era. Se'n tornaren entre estranyats i creients: recordaven que havien vist Jesús glorificat al Tabor i que els havia dit que al tercer dia ressuscitaria. Rumiaien què volia dir allò de ressuscitar...

Tot resultava nou i inabastable per a ells.

Passaren el dia entre comentaris i hipòtesis. Alguns, a la tarda, sortiren a fer un tomb i a prendre l'aire. Altres —els d'Emmaús— se'n tornaren decebuts a casa seva. Foren aquests, precisament, els qui tornaren ja de nit dient que s'havien trobat amb Jesús i explicant tot com havia anat.

Mentrestant, el mateix Jesús entrà al Cenacle i els saludà: «La pau sigui amb vosaltres.»

De l'ensurt inicial es passà a poc a poc a la joia i a la fe. Era veritat el testimoni de les dones i dels qui deien que l'havien vist. Jesús parlava amb ells, els beneí i

els donà l'Esperit Sant. Els temors del matí, els dubtes i les esperances mal dissimulades s'havien convertit en llum i fe. Més de nit era encara quan Tomàs tornà a casa, recelant trobar l'ambient decebut d'aquells deixebles sense rumb. Però, quina sorpresa! Els trobà feliços, contents i tot il·lusionats: Jesús se'ls havia aparegut, havien menjat i begut amb Ell, els donà l'Esperit Sant i els beneí.

No, no podia ser. Els seus companys han tingut alguna al·lucinació. I a Tomàs li surt la beta racionalista: «Si no li veig la marca dels claus... si no li fico el dit fins la ferida... jo no m'ho creuré pas». L'estat d'ànim dels seus companys, el testimoni

repetit d'uns i altres, no li serveix per a res. Ell necessita veure i tocar.

Passaren els dies i cap novetat. Tota una setmana. Fins al diumenge vinent que, ara sí: estant units, amb Tomàs que també hi era, es presenta Jesús. Enmig de la festa, li diu Jesús: «Tomàs, porta la mà... no siguis incrèdul, sigues creient.»

A Tomàs se li obren els ulls a la fe. I la benaurança de Jesús que va adreçada no només a ell, sinó també a tots els Tomàs que al llarg de la història ens ha pogut costar més o menys acceptar el testimoni de la comunitat: «Feliços els qui creuran sense haver vist»... Aquí també m'hi apunto.

Des d'aquell dia, cada diumenge sentim a Jesús, que ens diu a la comunitat reunida: «La pau sigui amb vosaltres.»

Mn. Ramon Sàries

PALABRAS DE VIDA

Ante el nuevo curso escolar

Durante estas semanas, en las que comienza la última etapa del curso escolar, las autoridades, los centros escolares y las familias comenzáis a pensar en el próximo curso. Todos tenéis la responsabilidad de ofrecer a los niños y jóvenes los medios necesarios para que reciban una educación que les ayude a crecer como personas en todas las dimensiones, y a adquirir aquellos conocimientos que les ayuden a descubrir su vocación, de la que el trabajo es un elemento esencial. Para que un sistema educativo sea eficaz, se requiere una buena coordinación entre todos los que tienen alguna responsabilidad en la educación: los padres, los educadores, que estáis llamados a vivir nuestro trabajo en espíritu de colaboración con las familias y de servicio a la sociedad, y las autoridades.

Los padres son los primeros responsables de la educación de los hijos. Se trata de un deber moral y de un derecho que naturalmente les corresponde. Esto no significa que puedan hacer lo que quieran con ellos. Todo ser humano, creado a imagen y semejanza de Dios, tiene una dignidad que debe ser respetada por todos. Los padres son los primeros que están obligados a salvaguardarla, respetando su derecho a la vida, a un trato digno y a una educación que los incorpore a la vida social. Si unos padres no respetan estos derechos, es el Estado quien tiene el deber de garantizarlos. Las leyes deben, además, asegurar una preparación académica que les proporcione los conocimientos necesarios para responder a los desafíos científicos y culturales de nuestro tiempo.

Uno de los derechos fundamentales que los poderes públicos están obligados a respetar es el derecho a la libertad religiosa y de conciencia. Este derecho no se reduce a una tolerancia o libertad de culto. Además de esto, exige el reconocimiento positivo del derecho de toda persona a tomar las propias decisiones morales según la verdad; del derecho de los padres a educar a los hijos según las propias convicciones religiosas y todo lo que conlleva la vivencia de las mismas, especialmente en la vida social y en el comportamiento moral; de las comunidades religiosas a organizarse para una vivencia de la propia religión en todos los ámbitos; de todos a profesar públicamente la propia fe y a anunciar a otros el propio mensaje religioso. El derecho de los padres a decidir la orientación religiosa y moral en la que quieren que sean educados sus hijos es una consecuencia del derecho a la libertad religiosa y de conciencia.

En su misión de asegurar el bien común, el Estado puede prohibir todo aquello que, aun siendo ordenado directamente por preceptos o inspirándose en principios religiosos, ponga en peligro la vida, los derechos o la dignidad de las personas. Por ello, en el ámbito educativo, las leyes deben promover una educación en aquellos valores necesarios para una convivencia basada en el respeto a todas las personas, sea cual sea su ideología, religión o situación personal. Si esto está garantizado, se ha de asegurar que sean los padres quienes decidan libremente en qué valores han de ser educados sus hijos.

La Iglesia, al ofrecer una propuesta educativa en sus colegios y la posibilidad de que todos reciban una formación acorde con su fe en la clase de religión, quiere prestar un servicio a las familias y a la sociedad. Por ello, me atrevo a sugerir que en estos momentos valoréis el gran bien que puede suponer para vuestros hijos la presencia de la fe en su proceso de formación.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

El bisbe de Tortosa va visitar Càritas Parroquial de Móra d'Ebre

L'Excm. i Rvdm. D. Enrique Benavent, bisbe de Tortosa, el delegat episcopal Mn. Carlos París i el director de Càritas Diocesana de Tortosa, han realitzat una visita pastoral a la delegació de Càritas Parroquial de Móra d'Ebre, el 10 de març passat.

La visita s'emmarca dins de la sèrie de visites pastorals programades a diferents equips locals de Càritas de la diòcesi, que s'aniran fent progressivament. Aquestes visites permeten conèixer les diferents realitats existents a l'àmbit territorial i el treball que duen

a terme cadascuna de les Càritas parroquials i interparroquials del territori.

A Móra d'Ebre van ser rebuts pel rector de la Parròquia Sant Joan Baptista, Mn. Anastasio Soriano, per la directora de la Càritas Parroquial Sra. Teresa Allegue i tot l'equip de voluntaris.

Tot seguit es van visitar les instal·lacions i es van repassar els diversos projectes que Càritas Móra d'Ebre realitza amb les 69 famílies que atenen.

Hem trobat un equip de treball molt il·lusionat i amb moltes ganes de treballar i acompanyar els més necessitats. Mostrem el nostre agraïment per la rebuda cordial que ens van dispensar i per la feina que desenvolupen.

Càritas Diocesana de Tortosa

Constitució del nou Consell Diocesà de Càritas Tortosa

El passat 26 de març, en un acte presidit pel Sr. Bisbe Enrique Benavent Vidal, tingué lloc l'acte de constitució del nou Consell Diocesà de Càritas Tortosa.

Amb motiu de la recent aprovació dels nous estatuts de Càritas Diocesana de Tortosa, calia adaptar la composició d'aquest òrgan de govern. El nou Consell Diocesà de Càritas Tortosa està constituït pel Sr. Bisbe, el delegat episcopal, el director de Càritas Diocesana, el secretari general, l'administrador, els vocals de l'equip directiu, i el consiliari i el coordinador de cada Càritas Arxiprestal.

Càritas Diocesana de Tortosa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

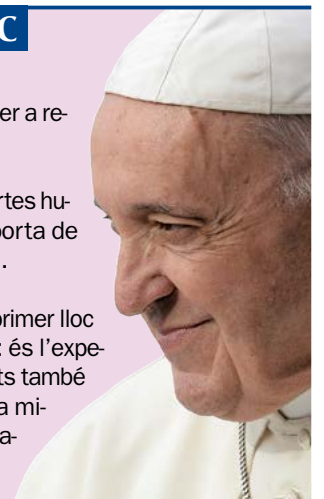
@Pontifex: «Per a conèixer veritablement les persones és necessari reconèixer-les: reconèixer que cadascun porta en si la bellesa inesborrable de fill de Déu, en la qual es reflecteix el Creador» (13 de gener).

@Pontifex: «Vivim un temps difícil, moltes persones es troben en dificultat i sofreixen. En un temps així, necessitem a algú que ens animi, ens ajudi, ens inspire. Sant Josep és un testimoni lluminós

en temps foscos. Dirigit-nos a ell per a retrobar el camí» (13 de gener).

@Pontifex: «Encara que totes les portes humanes estiguessin tancades, la porta de Déu roman oberta» (14 de gener).

@Pontifex: «La tendresa no és en primer lloc una qüestió emotiva o sentimental: és l'experiència de sentir-se estimats i acollits també en la nostra pobresa i en la nostra misèria, i per tant transformats per l'amor de Déu» (19 de gener).

Recés de Quaresma de l'Arxiprestat Ribera d'Ebre-Priorat a Vinebre

El Diumenge Laetare, és el quart diumenge de Quaresma. Aquest any, el diumenge 27 de març, un bon grup de feligresos de les parròquies de l'Arxiprestat Ribera d'Ebre-Priorat, ens vam trobar per participar del recés de Quaresma que es va dur a terme a Vinebre.

Vam iniciar amb el Viacreu meditat, exposició del Santíssim, res de Vespres i la pregària del Sínode. La Creu, el Santíssim i l'Oració foren les tres parts que donaren pas a la convivència amb pastes i desitjar-nos una bona Setmana Santa i Pasqua.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Vinebre

Recés de Quaresma del clergat

El dilluns 28 març va tenir lloc el recés de Quaresma del clergat a la Casa Mare de les Teresianes.

Després de resar l'Hora de Tèrcia, el Sr. Bisbe ens dirigí la meditació centrada en els evangelis del temps de Quaresma. En particular, ens parlà de la conversió testimoniada en el ministeri sacerdotal, que ha de penetrar fins a la profunditat del nostre cor, guiat sempre per la Paraula de Déu; no

ens hem de quedar en la materialitat del que fem sinó anar a la profunditat del cor. No hem de confondre evangelització amb publicitat; buscar el reconeixement de la gent és la temptació dels piosos. La conversió autèntica neix de la trobada amb el cor del Pare fins a preguntar-me què és l'important a la meua vida. La conversió pastoral no és conversió a nosaltres mateixos sinó conversió al cor del Pare. Cal tenir sempre molt present

la pregària inicial de l'Eucaristia: l'acte penitencial, reconeixent-nos tots pecadors necessitats de la misericòrdia divina.

Després de la meditació, hi hagué llarg temps per a la pregària personal davant el Santíssim Sagrament, passant després a les comunicacions dels diversos delegats. Compartint taula, ens vam acomiadar fins a la Missa Crismal.

José Luis Arín Roig

AGENDA

Del 30 d'abril a l'1 de maig, Catí, 700 aniversari de la Rogativa de Catí a Sant Pere de Castellfort.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Aní, bisbe; santa Calixta, mr. *Tortosa* (al territori de la Comunitat Valenciana); □ Sant Vicenç Ferrer, prev.

26. □ Dimarts [Sir 39,8-15 (o bé: 1Co 2,1-10) / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnáiz, trapenc.

27. □ Dimecres [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 -

entronitzada, 1947); sant Torib de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg. de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs. de Barbastre.

28. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadócia, patró secundari de Catalunya (1456). Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. □ Divendres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de

Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep Benet de Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.; sant Aldobrando, bisbe. *Tortosa* (territori de la Comunitat Valenciana): □ Sant Marc, Evangelista.

1. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5,11-14 / Jo 21,1-19 (o bé, més breu: 21,1-14)]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Oreç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

Diumenge II de Pasqua (C)

COMENTARI

«Feliços els qui creuran sense haver vist!»

La figura de Tomàs seria avui *trending topic*, com diem. Tot-hom segurament ha sentit parlar de la seva incredulitat feta palesa en la famosa frase «si no lo veo, no lo creo». És el que diu Tomàs: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus i la mà dins el costat no m'ho creuré pas*. I això que els seus companys li deien clarament: *Hem vist el Senyor*. No els hi fa cas; segurament pensa que s'equivocuen, ell vol comprovar. Per això Tomàs ens representa a nosaltres: voldríem veure i tocar per creure! Però després ja no ha de comprovar sinó que exclama amb un profund acte de fe: *Senyor meu Déu meu*. Jesús li ha dit: *No siguis tan incrèdul*. *Sigues creient*. Ens ho diu a nosaltres. I per això afirma: *Feliços els qui creuran sense haver vist*. Som feliços si creiem de veritat en el Crist Ressuscitat sense necessitat de veure'l. Si fóssim així es reproduiria entre nosaltres allò de la primera lectura: *Tots unànimement es reunien en el pòrtic de Salomó... el poble en feia grans elogis*. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. No ens mancarà a nosaltres aquesta comunió unànime i la fe d'aquells creients veritables seguidors del Crist, sense haver-lo vist? El mateix podem dir de Joan, l'evangelista, *desterrat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús*. Però això no ho viu sol: *Junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa*. Però també a nosaltres se'ns diu: *No tinguis por*. *Soc el qui viu*. *Jo que era mort ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme*. Els cristians creiem en aquell que ha vençut la mort i el mal i que ha vingut a instaurar un regne de vida, d'amor i de felicitat. L'únic que ens cal és creure de veritat. Per això l'evangelista ens convida al final: *El que heu llegit aquí ha estat escrit perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu*. *I havent cregut, tingueu vida en el seu nom*. Creure és igual a vida i vida plena.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis.

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor*. O bé: *Al-leluia*.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor, l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Per què m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pòrtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia*. O bien: *Aleluya*.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús. El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo». A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto». Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.